

HỒI 16

Thân Vương Nữ Tử

N

ồ Phi Hồng nhẹ nhẹ thở dài, rồi từ từ định thần trở lại, bồi hồi nhớ lại chuyện xưa, ngửa đầu uống cạn chén rượu, chậm chạp lên tiếng nói tiếp:

- Ngày tháng thấm thoát trôi qua mau lẹ nhưng chuyện cũ đã qua cứ như vừa mới xảy ra hôm qua. Đáng vẻ anh tuấn của Bạch Y Mặc Kiểm Chu đại hiệp khiến cho người ta suốt đời khó quên.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nói:

- Nếu như tại hạ đoán không lầm thì cái người động thủ với Bạch Y Mặc Kiểm Chu đại hiệp tại Đại Xa Điểm ở Phương Thuận Kiều lúc đó tất nhiên phải là Đồ đại nhân.

Đồ Phi Hồng gật đầu cười đáp:

- Đúng vậy, nhưng lúc đó trong lòng ta có chút nghi ngờ không hoàn toàn chịu phục mãi cho đến lúc tận mắt nhìn thấy Chu đại hiệp dùng ngự kiếm thuật giết chết hai lão già Hồng Vân và Ban Thiền trên đỉnh Mâu Sơn mới thật sự cảm phục, tự biết rằng tài nghệ của mình còn kém xa làm sao có thể so sánh được với bậc kỳ tài như vậy.

Cung Thân Vương thở dài ra chiều nuối tiếc:

- Thành Bắc Kinh xảy ra những chuyện đại sự như vậy mà cho đến bây giờ ta mới được biết.

Đồ Phi Hồng cất giọng nói tiếp:

- Lúc đó Thánh thượng truyền chỉ cấm không cho phép bất cứ kẻ nào được bén mảng lên núi, nô tài đây không yên tâm nên lên đi theo sau lên núi ẩn thân trong bóng tối, ai có ngờ đâu Ban Thiền và Hồng Vân dám trái lệnh tự tiện lên núi, cho nên gặp phải họa sát thân. Giết hai người này xong Bạch Y Mặc Kiểm Chu đại hiệp gác kiếm quy ẩn tuyền lâm, biết được chuyện này chỉ có hai người là nô tài và Thánh thượng.

Mặt trời sắp lặn.

Những ráng mây tím đỏ bao phủ khắp trời.

Trong nhà thủy tạ ánh đèn đã được đốt lên tỏa sáng lung linh.

Đội trưởng đội đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đã rời khỏi bàn tiệc. Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân vẫn ngồi uống rượu trò chuyện, hai người dường như có một vấn đề khó xử, thỉnh thoảng lắc đầu trầm tư không hồi.

Hồi lâu.

Đặng Tiểu Nhân mới chậm chạp cất tiếng hỏi:

- Vương gia có biết văn bối tại sao mang họ Đặng mà không phải là họ Chu không?

Cung Thân Vương mỉm cười nói:

- Chuyện này xét kỹ lại lý do tại sao người không mang họ Chu, bản vương đã tìm được lời giải đáp.

Đặng Tiểu Nhân hấp tấp nói:

- Xin vương gia dạy bảo, văn bối xin cung kính lắng nghe.

Cung Thân Vương nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh tôn là Chu đại hiệp không những có võ công vô địch thiên hạ mà còn có trí tuệ siêu việt, kiến giải hơn người một bậc. Người cho rằng ai làm hoàng đế đó không phải là điều quan trọng. Điều quan trọng chính là ở chỗ có thể mang lại hạnh phúc cho muôn dân trong thiên hạ. Đáng tiếc là người sinh không gặp thời.

Cung Thân Vương lại buồn rầu thở dài nói tiếp:

- Người là hậu duệ của vương triều Đại Minh, lại là minh chủ của Nhật Nguyệt Minh, là lãnh tụ tinh thần của các nhân sĩ chủ trương phản Thanh phục Minh. Nhưng khi người phát hiện khí số vương triều Đại Thanh còn đang hưng thịnh. Đương kim hoàng thượng lại là người hùng tài đảm lược, một hoàng đế tốt, yêu dân như con. Nền người chỉ còn cách gác kiếm quy ẩn tuyền lâm đúng không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Đúng. Bởi vì lão nhân gia không còn cách lựa chọn nào khác.

Cung Thân Vương nói tiếp:

- Quy ẩn tuyền lâm chỉ là cái kế quyền nghi tạm thời mà thôi, còn điều chính yếu vẫn chưa được giải tỏa. Bởi vì lệnh tôn có thể giết Hoảng Lịch nhưng lại không thể giết ông ta. Người khác sẽ nghĩ thế nào? Bản thân cũng không biết nói ra sao với các nhân vật trong tổ chức phản Thanh phục Minh về hành động của mình.

Đặng Tiểu Nhân rơm rớm nước mắt. Chàng cảm thấy tự hào vì có được một người cha tài nghệ phi thường, đã khiến cho những người xung quanh kính trọng, đồng thời cũng cảm thấy xót xa cho gia phụ vì sinh chẳng gặp thời, bèn cất giọng sâu thẳm nói:

- Vương gia, tiểu nhi hiểu rồi. Lão nhân gia thật là khổ tâm vô cùng.

Cung Thân Vương lại thở dài bảo:

- Hài tử, ngươi nên hiểu rằng phụ thân ngươi để cho ngươi có thể đối diện với những người có tầm mắt hạn hẹp, nên nén cổ nén chặt nỗi đau chất chứa trong lòng mà đối họ cho người.

Đặng Tiểu Nhân đã khóc không thành tiếng, nước mắt từ từ rơi xuống.

Cung Thân Vương nói tiếp:

- Còn như lệnh tôn tại sao đối họ cho người thành họ Đặng. Điều này không nói ra cũng biết lẽ nào lệnh đường...

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói:

- Điều này thì văn bối cũng không được rõ lắm. Nhưng mà tiểu đệ hỏi qua gia phụ thì sẽ biết.

Cung Thân Vương nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi đột nhiên cười lớn.

Đặng Tiểu Nhân có vẻ nghi ngờ rồi chợt ngơ ngác hỏi:

- Vương gia tại sao lại cười?

Cung Thân Vương cười đáp:

- Ta bỗng nhớ tới một câu mà lệnh tôn trước đây đã từng nói với ta một lần. Bây giờ nghĩ kỹ lại quả thực rất có lý.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng hỏi:

- Lão nhân gia đã nói gì?

Cung Thân Vương uống cạn chén rượu rồi cất giọng nói tiếp:

- Phụ thân ngươi nói dân tộc Đại Hán tựa như một đại dương mênh mông, không bờ không bến, nó luôn bao hàm dung nạp, không hề loại trừ những vật bên ngoài không giống nó. Bất cứ cái gì rơi vào đại dương đó lâu ngày sẽ hòa hợp với nó, tạo thành một thể thống nhất. Thật là chỉ có mệnh lệnh tôn mới có một cơ trí khác thường mà chúng ta chẳng hề sánh nổi.

Đặng Tiểu Nhân không hiểu được hết ý của vương gia nên cứ ngồi im lặng nghĩ ngợi về điều Cung Thân Vương vừa mới nói ra.

Cung Thân Vương thở dài hồi lâu, rồi giải thích thêm cho chàng hiểu:

- Nhìn bề ngoài quân Mãn Thanh tiêu diệt nhà Minh, tiến vào đất Trung Nguyên rõ ràng là một điều thắng lợi. Kỳ thực, đây là một thắng lợi vô cùng bi thương.

Đặng Tiểu Nhân càng tỏ vẻ không hiểu, vội hỏi:

- Vương gia nói là...

Cung Thân Vương nói tiếp:

- Từ lúc đức Thế tổ của ta nhập quan đi vào Trung Nguyên đến nay, bất quá chỉ mới trăm năm ngắn ngủi nhưng tiếng nói của dân tộc Mãn đã bị lãng quên. Đệ tử Bát Kỳ đều đã bị Hán hóa. Trong tương lai không xa thì số phận cũng chịu chung cảnh ngộ như các dân tộc Mông, Hồi, Tạng. Ngay cả dòng họ tổ tiên của mình cũng sẽ bị quên sạch.

Đặng Tiểu Nhân nghe đến đây mới chợt hiểu ra.

Mảnh trăng lưỡi liềm đã lơ lửng ngang trời.

Tiếng trống điểm canh vang lên thôi thúc, trời đã không còn sớm nữa.

Đặng Tiểu Nhân đứng dậy nói với Cung Thân Vương:

- Trời đã tối rồi, vẫn bồi xin được cáo từ.

Cung Thân Vương cười ha hả nói:

- Người cáo từ là bản vương mới phải. Có một cố nhân lẽ nào ngươi lại không muốn gặp mặt.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Cố nhân ư? Ai vậy?

Cung Thân Vương bí mật mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lậu, chút nữa sẽ tự biết. Bản nhân đi nghỉ ngơi trước nhé.

Cung Thân Vương không đợi Đặng Tiểu Nhân nói, ông đã bước nhanh ra khỏi nhà thủy tạ.

Bỗng nhiên...

Một cái bóng nhẹ nhàng lướt qua, một thiếu nữ mặc kỳ bào xinh đẹp tuyệt trần, dáng đi uyển chuyển dịu dàng bước nhẹ tới.

Đặng Tiểu Nhân ngẩng đầu nhìn lên, toàn thân chợt run bắn tựa như chạm phải một tảng băng lạnh vội vàng cúi đầu xuống như cũ.

Thiếu nữ mặc kỳ bào cười hì hì, đi tới ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân. Nàng cố mở to đôi mắt long lanh nhìn chàng rồi nói:

- Nè, bộ không nhận ra được người quen sao?

Đặng Tiểu Nhân vẫn cúi mặt xuống, không dám ngẩng lên, đoạn nói với vẻ tinh nghịch:

- Ta... ta... sợ...

Thiếu nữ mặc kỳ bào thoáng chút ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi:

- Sợ à? Có ta ở đây người còn sợ cái gì?

Đặng Tiểu Nhân càng cúi gằm mặt xuống cố ý trêu chọc nên cất tiếng bảo với nàng:

- Có người ở đây? Đại cô nương ơi, người mà ta sợ chính là người đó.

Thiếu nữ mặc kỳ bào không hề suy nghĩ, mặt thoáng hiện vẻ ngờ vực, lẩm bẩm nói:

- Ta... ta có gì mà người... mà người phải sợ?

Đặng Tiểu Nhân giả bộ run rẩy đáp:

- Ta sợ người giết ta.

Thiếu nữ mặc kỳ bào khẽ hé môi dịu dàng cười nói:

- Hừ, người nhỏ mọn như vậy mà cũng đòi là một đại nam nhân à? Phải rồi, ta nên gọi người là Đặng Tiểu Nhân, Đặng công tử hay phải gọi người là Liễu Xuân Tăng, Liễu công tử?

Đặng Tiểu Nhân không chịu thua liền đáp ngay:

- Ta nên xưng hô người là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni hay là tiểu quận chúa mới đúng?

Đôi mắt của thiếu nữ mặc kỳ bào chợt lóe sáng lóng lánh như ngọc, cười nói:

- Người cứ gọi ta là Đông Đông được rồi.

Đặng Tiểu Nhân vẫn không chịu ngẩng đầu lên, cười nói tiếp:

- Được vậy thì người gọi ta là Nhân Nhân cũng được.

Mai Đông Ni cười hì hì bảo:

- Đừng có cúi mặt xấu hổ như vậy. Các hạ thật ghê gớm. Ta... ta gọi Nhàn Nhàn xong người khác nghe lại tưởng là Hiền Hiền không phải là tốt quá hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói:

- Đáng tiếc là ta chẳng hiền một chút nào cả.

Mai Đông Ni vẫn cười nói:

- Không. Hàn cũng chẳng sao, bỏ nó vào trong túi là hết hàn ngay mà.

Đặng Tiểu Nhàn cũng không nhịn được cười, liền nói tiếp:

- Được rồi. Nhàn Nhàn cũng được. Hiền Hiền cũng hay. Hàn Hàn cũng chẳng sao cả. Người thích cái nào thì gọi cái đó.

Mai Đông Ni suy nghĩ một lát rồi nghiêm giọng nói:

- Đông Đông, Nhàn Nhàn là tên gọi riêng của hai ta. Còn khi ở trước mặt mọi người, người gọi ta là Mai Đông Ni hay tiểu quận chúa. Còn ta gọi người là Đặng Tiểu Nhàn hay là Đặng công tử nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhàn nói nhỏ:

- Nói như vậy là xong rồi nhé Đông Đông.

Mai Đông Ni phát hiện từ nãy đến giờ Tiểu Nhàn cứ cúi mặt xuống, không dám nhìn mình. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, liền gần người hỏi Đặng Tiểu Nhàn:

- Nè, Nhàn Nhàn, bộ ngươi đui mắt rồi sao?

Đặng Tiểu Nhàn lúng túng đáp:

- Đâu có?

Mai Đông Ni không vui hỏi:

- Vậy thì... vậy tại sao ngươi không chịu ngó ta?

Đặng Tiểu Nhàn ra vẻ nghiêm nghị đáp:

- Sở gây ra điều phiền toái.

Mai Đông Ni kinh ngạc hỏi:

- Sở phiền hà à?

Đặng Tiểu Nhàn thật thà nói:

- Ừ. Thông thường phiền hà rắc rối luôn đi theo sát cùng với nữ nhân. Nữ nhân nào càng đẹp thì càng gây ra lắm điều rắc rối.

Mai Đông Ni trầm sắc mặt, lạnh lùng quát:

- Nói láo.

Kỳ thực trong lòng nàng vô cùng thích thú. Khắp trong thiên hạ không có một nữ nhân nào lại không vui thích khi được nam nhân khen mình là đẹp.

Đặng Tiểu Nhân đồng dục nói tiếp:

- Ta chẳng nói láo chút nào, từ sau khi gặp ngươi chẳng lúc nào ta được yên thân. Lúc ở Tế Nam phủ bị cái gã tiểu bá vương chết bầm đó làm cho đầu ta suýt đổi địa chỉ...

Mai Đông Ni bỗng cười phá lên đưa mắt liếc xéo Đặng Tiểu Nhân, rồi thấp giọng nghèngh mặt nói:

- Đáng đời, ai bảo ngươi dám đánh vào mông ta...

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói:

- Ta đánh ngươi, ngươi lại kêu tiểu bá vương đánh lại ta. Vậy là công bằng sòng phẳng đúng không? Từ nay về sau chúng mình không còn ai nợ ai nữa nhé. Xin lỗi, tại hạ cáo từ.

Đặng Tiểu Nhân vừa quay người bước đi, Mai Đông Ni đã nhẹ nhàng lướt tới đứng chặn ngang trước mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn cô nương Mãn Châu xinh đẹp và tình nghịch này, khuôn mặt chàng thoáng bối rối, ngọc ngác hỏi:

- Ngươi...

Mai Đông Ni chợt đỏ mặt thẹn thùng, cúi đầu nói:

- Nhân Nhân, ngươi không thể đi...

Đặng Tiểu Nhân bỗng ngạc nhiên không hiểu gì cả bèn hỏi lại:

- Đông Đông, ta không thể đi à? Tại sao vậy?

Mai Đông Ni cười hì hì rồi ngập ngừng nói:

- Bởi vì ngươi đã lấy mất của ta một vật.

Đặng Tiểu Nhân tí xiu nữa là nhảy chồm lên, lửa giận bốc cao cất giọng bực tức hỏi:

- Nói mau, ta lấy mất cái gì của ngươi?

Mai Đông Ni khẽ liếc nhìn chàng, bàn chân hơi di động quay mặt ra sau, giận dỗi nói:

- Ai da, người... người thật là ngu.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lạnh lùng:

- Ta thật ngu sao? Ha ha ha... Vậy thì trong thiên hạ e rằng cũng chẳng có người thông minh...

Mai Đông Ni lại trợn mắt liếc nhìn chàng rồi trề môi bảo:

- Người còn không ngu sao? Thật là một cái đầu vịt.

Đặng Tiểu Nhân hừ lạnh một tiếng rồi gặng hỏi:

- Được. Cứ cho là ta có đầu vịt, đầu gà gì đó nhưng mà người phải nói ta đã lấy mất cái gì của người?

Mai Đông Ni càng xấu hổ, đỏ mặt hơn, đầu lại cúi thấp xuống, thanh âm phát ra càng nhỏ hơn:

- Trái... trái tim của ta.

Các cô nương người Mãn Châu không giống nữ nhi người Hán. Dám yêu, dám ghét, cũng dám nói thẳng ra, thật là can đảm kinh người.

Đặng Tiểu Nhân cũng đỏ mặt xấu hổ, đứng ngây người ra tại chỗ, miệng lắp bắp hỏi lại:

- Ta... ta... ta đã lấy mất trái tim... trái tim người sao?

Đừng thấy Đặng Tiểu Nhân có thái độ cuồng ngạo không kiêng nể một ai. Lại thích phá phách trêu chọc nữ nhân, nhưng trái lại khi phải đối mặt thực sự với một nữ nhân, chàng cứ đỏ mặt xấu hổ, chân tay luống cuống, thái độ cực kỳ khó xử, bộ dạng trông thật tức cười.

Chàng tuy đỏ mặt, ngơ ngẩn đứng chôn chân tại chỗ, nhưng trong lòng cực kỳ vui sướng. Nam nhân mà ai lại không thích nữ nhân nói với mình những lời ngọt ngào như vậy?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng xê dịch gót chân liếc nhìn chàng một cái rồi bảo:

- Biết vậy là tốt rồi. Tại sao lại phải bắt người ta nói ra mới được cơ chứ? Thật là ngốc quá.

Đột nhiên, bóng người mau lẹ lướt qua. Đặng Tiểu Nhân đã tung mình bay ra khỏi nhà thủy tạ.

Chàng nhanh, nhưng Mai Đông Ni càng nhanh hơn. Nàng xoay người lắc nhẹ đôi vai, nhanh như điện xẹt tựa như chim én bay lượn trên không trung. Tấm thân kiều diễm lệ làng xoay lại chớp mắt đã chắn ngang trước mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhân cảm đầu chạy trốn chỉ mong thoát ngay ra khỏi vương phủ, cho nên không hề chú ý đến Mai Đông Ni.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra cực kỳ mau lẹ. Đặng Tiểu Nhân chưa kịp thu thế, người chàng đã chạm phải thân hình Mai Đông Ni.

Mai Đông Ni la lên một tiếng “ui da”, thân hình kiều diễm của nàng đã ngã về phía sau. Đặng Tiểu Nhân sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa tay ra ôm lấy nàng, thản nhiên nói:

- Đông Đông, ta xin lỗi, ta... ta thật không cố ý.

Mai Đông Ni vẫn nhắm chặt đôi mắt, toàn thân run lên, miệng không ngớt giả bộ la hoảng:

- Ai da, đau chết đi được.

Đặng Tiểu Nhân càng lúng túng hơn, chân tay bấn loạn, lắp bắp van lơn:

- Đông Đông, ngươi đừng la lớn như vậy được không, để cho người ta trông thấy ngượng quá chừng.

Mai Đông Ni nghe lời quả nhiên nàng không rên la nữa, cứ nằm im trong vòng tay Đặng Tiểu Nhân, hai mắt nhắm nghiền không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân càng bối rối hơn, giơ tay sờ lên trán Mai Đông Ni rồi thấp giọng gọi:

- Đông Đông, mau tỉnh lại đi.

Mai Đông Ni vẫn nằm im bất động, đôi mắt cũng không thèm mở ra.

Đặng Tiểu Nhân thở dài lẩm bẩm nói:

- Nói thật ra lúc này ta không phải cố ý trốn ngươi. Sự thực là từ nhỏ đến giờ ta chưa hề biết... nói chuyện yêu... chuyện thương cho nên trong lòng khó... khó tránh khỏi cảm giác e ngại. Bởi vậy mới co chân định chạy, có ngờ đâu, vạn nhất mà ngươi có mệnh hệ nào há lại chẳng làm cho ta phải... phải ân hận suốt đời...

Đặng Tiểu Nhân cứ lăm ba lăm bầm một hồi lâu, khuôn mặt đỏ ửng rồi lại thở dài từ từ cúi đầu xuống.

Chỉ thấy Mai Đông Ni nhè nhẹ hé mở đôi mắt long lanh nhìn đắm đắm vào mặt chàng, dưới ánh trăng mờ ảo trông nàng đẹp mê hồn.

Đặng Tiểu Nhân say mê đắm đuối nhìn Mai Đông Ni, rồi khẽ bảo nàng:

- Ngươi...

Mai Đông Ni mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, làm mê đắm lòng người, đôi mắt chan chứa ân tình, nhìn chàng không chớp, cất giọng nhỏ nhẹ dịu dàng bảo:

- Ta... ta xí gạt ngươi đó. Để coi thử cái bộ dạng lúng túng của ngươi ra làm sao.

Đặng Tiểu Nhân vừa tức lại vừa buồn cười, vội vàng dìu Mai Đông Ni đứng dậy rồi lắc đầu nói:

- Ta thật bực là không đánh vào mông ngươi một cái cho đã tức, suýt chút nữa là ta chết vì lo lắng, ngươi có biết không?

Đặng Tiểu Nhân nói chưa dứt lời, Mai Đông Ni đã giơ những ngón tay búp măng thon dài, ấn lên trên đôi môi dày của Đặng Tiểu Nhân, miệng nở nụ cười mê hồn với chàng:

- Ta cấm ngươi nói đến sống chết nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười hì hì nói:

- Tục ngữ nói "Ngươi tốt yếu mệnh, kẻ xấu thọ tới ngàn năm". Ta tuy không phải là kẻ bại hoại nhất trần đời, nhưng ta cũng chẳng phải là người tốt, cho nên Diêm vương không kêu tên, quỷ sứ cũng không thêm đến bắt hồn, ngươi cứ yên tâm, ta không chết nổi đâu.

Mai Đông Ni lại giậm chân giận dỗi quay mặt đi:

- Nhàn Nhàn, ngươi lại nói tới chết sống nữa rồi. Ta chẳng thèm nhìn tới ngươi nữa bây giờ.

Đặng Tiểu Nhân biết rõ hảo ý của nàng, trong lòng cảm thấy lâng lâng vui sướng, ấm áp lạ thường. Từ lúc nhỏ đến giờ ít có người quan tâm đến chàng như vậy. Bây giờ đột nhiên từ trên trời rơi xuống một vị cô nương mặt hoa da phấn, cực kỳ xinh đẹp lại quan tâm lo lắng yêu thương chàng sâu đậm như vậy, bèn đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nàng, cảm kích nhìn vào khuôn mặt ngọc của nàng rồi nói nhỏ:

- Đừng giận mà, sau này ta không nói như vậy nữa.

Mai Đông Ni hài lòng mỉm cười bảo:

- Nhàn Nhàn, ngươi đến nơi đây thì ta cũng phải dẫn ngươi đi cho biết mới đáng mặt chủ đất chứ?

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói:

- Ta đến thành Bắc Kinh này đã hơn nửa năm rồi. Sơn hào hải vị của đất này ta đã nếm qua hết rồi, những đồ ăn thức uống ngon cũng không thứ gì thoát khỏi miệng ta.

Mai Đông Ni cười hì hì liếc nhẹ Đặng Tiểu Nhân một cái rồi nói tiếp:

- Người thì chỉ biết có ăn với uống. Ta nói là sẽ tự nguyện làm người dẫn đường bởi vì ở đây có nhiều chỗ nên đến, mà người căn bản là không biết. Sáng sớm mai chúng mình sẽ lên Diệu Phong Sơn trước. Nhân tiện ta sẽ dẫn người ghé thăm một người.

Lời nói của nàng thật trúng ý Đặng Tiểu Nhân. Từ lúc chàng đến Bắc Kinh đến giờ trừ sông bạc và Thiên Kiều ra, chàng chỉ mới quanh quẩn trong rừng tùng phía sau địa đàn để luyện tập công phu, đâu có thời gian đi thăm thú cảnh đẹp khác.

Võ công gia truyền đã học xong, câu hỏi về thân thể cũng được giải tỏa rõ ràng. Mọi việc đều đã hoàn tất, trong lòng chàng tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái. Bây giờ vừa nghe Mai Đông Ni nói đến thật là trúng ý chàng, nên liền gật đầu cười nói:

- Được, ta muốn biết người đưa ta đến gặp người nào?

Mai Đông Ni nghịch ngợm bảo:

- Thế nào? Bộ sợ ta đem người đi bán sao?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói:

- Yên tâm, không ai dám phí tiền mà bỏ ra mua cái đồ vô tích sự này đâu.

Mai Đông Ni bật cười đau bụng, lấy tay ôm ngực nói:

- Ta dẫn người đến gặp sư phụ ta.

Đặng Tiểu Nhân đã được lãnh giáo sự lợi hại của Mai Đông Ni, chàng thầm nghĩ sư phụ của nàng nhất định phải là nhân vật có võ công tuyệt thế lợi hại phi thường.

Từ sau khi chàng biết rõ được thân thể của mình, tự nhiên chàng dần dần cảm thấy ham thích võ công, không hề có thái độ bỏ ghét như trước. Chàng nghĩ mình không thể nhắm mắt làm ngơ, cũng không được làm nhục nhã đến gia phong.

Do đó chàng cực kỳ cao hứng đáp:

- Được.

Mai Đông Ni mỉm cười sung sướng:

- Vậy thì người về đi. Sáng sớm ngày mai ta đến khách điểm tìm người. Đừng quên đem kiếm theo, nhớ đấy.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói:

- Làm sao quên được. Ta đi đây. Nhờ người thay ta chào đại thúc một tiếng nhé.

Nói chưa dứt lời, chàng nhẹ nhàng tung mình, người đã vọt qua khỏi bức tường, chớp mắt thân ảnh mất hút vào trong màn đêm dày đặc.

Mai Đông Ni mê mẩn nhìn theo cái bóng của Đặng Tiểu Nhân đang mất dần vào phía xa xa. Nàng không thể ngờ rằng sự hiểu lầm giữa hai người lại được hóa giải một cách dễ dàng nhanh chóng đến như vậy.

Nàng đâu biết rằng lần đầu tiên Đặng Tiểu Nhân gặp Cung Thân Vương nơi sông bạc Cát Tường, trong lòng đã nảy sinh một tình cảm quý mến đối với nhân vật này. Qua cuộc đàm luận hôm nay, chàng lại biết được phong thái cao sang, khí độ hào sảng, kiến giải vô cùng chính xác khiến cho lòng chàng càng phục hơn. Cho nên mới không hề để ý phỉn trách cái thái độ có chút vô lễ, kỳ dị của nàng. Ngược lại, trong bụng đã nảy sinh một tình cảm yêu mến không nói nên lời.

Điều càng quan trọng hơn là Đặng Tiểu Nhân sau khi biết được phụ thân chàng cùng với đương kim hoàng đế Hoằng Lịch đã kết nghĩa huynh đệ, nên cũng thay đổi thái độ thù địch trước đây đối với người Mãn Châu, bởi vì chàng tin rằng cách làm của phụ thân tất phải có thâm ý sâu xa.

Mai Đông Ni quay mình đang muốn trở về phòng, phía sau chợt vang lên tiếng cười vui vẻ của Cung Thân Vương.

Mai Đông Ni bỗng đỏ mặt xấu hổ, cúi đầu nói:

- Gia gia. Người vẫn chưa ngủ sao?

Cung Thân Vương cười đáp:

- Gia gia đang muốn kiếm Tiểu Nhân đánh cờ nói chuyện cho vui. Ai ngờ con ôm chặt quá làm cho người ta sợ quá chạy mất tiêu rồi.

Mai Đông Ni dựa sát vào người Cung Thân Vương nũng nịu cười nói:

- Ngày tháng còn dài, mà chàng lúc nào đánh cờ với gia gia mà chẳng được? Làm gì mà gia gia phải hấp tấp ngay bây giờ?

Cung Thân Vương nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc con gái, rồi cười bảo:

- Chàng? Chàng là ai? Ai là chàng của con?

Mai Đông Ni thấy phụ thân hỏi vặn để chọc mình, khuôn mặt nàng đỏ ửng lên phụng phịu nói:

- Gia gia thật là xấu ghê, cứ chọc con hoài à.

Cung Thân Vương nói tiếp:

- Hắn là người có thể tin cậy phó thác suốt đời. Gia gia rất thích. Hắn con cũng thật sự vui mừng. Nhưng mà bên ngoài hắn tuy rất hiền lành, nhưng nội tâm rất cứng rắn khí khái, cho nên sau này con phải có tính ôn nhu hiền dịu một chút. Nếu như để hắn sợ mà chạy mất e rằng hắn sẽ không bao giờ quay trở lại đâu.

Mai Đông Ni chớp đôi mắt đen láy, chu cái miệng nhỏ xíu, giận lẫy rồi đáp:

- Chạy thì mặc kệ, đâu thiếu người như vậy.

Cung Thân Vương biết rõ tính nết con mình, liền cười bảo:

- Con đừng giả bộ nói cứng. Gia gia thấy hết cả rồi. Con gái ta đã dần dần đổi tính, tình yêu quả nhiên có sức mạnh ghê gớm thật.

Tâm sự của Mai Đông Ni đã bọ cha mình hiểu thấu, nàng liền lao mình trong lòng Cung Thân Vương, miệng lẩm bẩm trách yêu:

- Gia gia...

oOo

Phía ngoài tây trọc môn bỗng xuất hiện một đôi nam nữ.

Trời cao trong vắt xung quanh không một gợn mây.

Vàng thái dương vừa mới mọc, chiếu xuống những tia nắng sớm ấm áp vô cùng dễ chịu.

Thiếu nữ mặc một bộ y phục bằng vải thô màu lam, có điểm những bông hoa trắng, dưới chân mang một đôi giày vải màu đen, hai bím tóc đen mượt lắc lư phía sau, khuôn mặt trắng hồng trông càng xinh đẹp bội phần.

Thiếu niên mặc một chiếc trường sam bằng vải trắng, hai chân cũng xỏ một đôi giày vải. Đôi mày kiếm cùng với đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ anh tuấn, phong thái nhàn nhã, tiêu điều thoát tục, trong tay cầm một túi vải hình dáng thon dài.

Hai thiếu niên thiếu nữ này nhìn cách phục sức bề ngoài cũng bình thường như bao nhiêu người dân khác. Nhưng khi họ vừa xuất hiện, lập tức gây ra sự chú ý cho mọi người xung quanh, ánh mắt của họ cứ dán chặt vào hai người, miệng không ngớt trầm trồ khen ngợi.

Thiếu niên đó chính là Đặng Tiểu Nhân, còn thiếu nữ kia không ai khác hơn mà chính là Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhân cứ mở to đôi mắt, đắm đắm nhìn Mai Đông Ni tựa như thân hình nàng có một sức hút kỳ lạ, làm cho ánh mắt chàng không rời được khỏi cái bóng dáng mỹ miều của người bạn đồng hành.

Mai Đông Ni thừa dịp chàng đang ngơ ngẩn không chú ý, liền đưa khuỷu tay thúc vào hông chàng một cái.

Đặng Tiểu Nhân đau quá mím chặt môi lại suýt chút nữa đã la lên một tiếng thất thanh, vội vàng trợn mắt nhìn Mai Đông Ni:

- Ngươi...

Mai Đông Ni liếc chàng một cái rồi điệu dàng trách:

- Mắt ngươi không được liếc ngang, ngó dọc nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhân lúc này mới cảm thấy mình hơi thất thố, mặt chàng chợt đỏ bừng rồi từ từ xoay người lại rồi cứ lẳng lặng bước đi lên trước.

Mai Đông Ni vội vàng phóng người đuổi theo nói nhỏ:

- Ngươi... ngươi giận ta thật sao?

Đặng Tiểu Nhân quay lại đáp:

- Ta đâu phải con đĩa dai nhách nên đâu có bao giờ biết giận lâu.

Mai Đông Ni bỗng kéo tay Đặng Tiểu Nhân rồi nói rả vào tai chàng:

- Đến rồi kìa.

Mai Đông Ni nói xong đã chạy nhàn lên phía trước. Đặng Tiểu Nhân cảm thấy bối rối trong lòng, cũng im lặng không nói tiếng nào, liền phóng theo sau.

Phút chốc hai người đã dừng lại phía trước một chiếc lều. Trong lều có bày mấy cái bàn, vài băng ghế gỗ. Trước cửa lều có để một cái máng nước dành cho ngựa uống và một ít cỏ tươi.

Phía sau lều có một hàng cọc gỗ trên đó buộc gần chục con lừa, một lão già đang ngồi trên băng ghế hút thuốc.

Vừa thấy hai người tiến lại, lão già vừa mời ngồi vừa quay người vào trong gọi lớn:

- Tiểu lục tử, mau dắt hai con lừa ra đây.

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn Mai Đông Ni ý như trách móc:

- Đại tiểu thư nhiều tiền mà lại không dùng đúng chỗ, để lên núi lại tốn tiền đi mua hai con lừa sao?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng kéo tay chàng một cái muốn cười nhưng không dám cười thành tiếng, vội ghé sát tai chàng thì thầm:

- Ngốc tử đừng nói nữa, chút xíu ta sẽ nói cho người nghe.

Một đứa trẻ chừng mười bốn tuổi đã dắt hai con lừa đến trước mặt hai người.

Lão già đang ngồi trên băng ghế cũng tiện tay lấy ra hai cái đệm vải đề lên lưng con lừa.

Mai Đông Ni lấy ra hai mươi đồng tiền để lên trên cái bàn dài, rồi cầm lấy dây cương nhẹ nhàng tung mình phóng lên lưng con vật, mỉm cười phi ra ngoài.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn ngơ nhìn theo hồi lâu, mới định thần lại, rồi vội vàng quay mình phóng lên lưng lừa đuổi theo nàng.

Mai Đông Ni giật nhẹ dây cương khiến cho con lừa bước chậm lại sóng đôi với Đặng Tiểu Nhân rồi nàng mỉm cười nói:

- Hai con lừa này là vật cho thuê, hiểu chưa?

- Thuê à? Nếu như người ta cười nó chạy đi luôn thì sao?

Mai Đông Ni bật cười lấy tay chỉ vào ngã ba trước mặt:

- Phía trước có một hẻm nhỏ, sao người không rẽ vô thử xem?

Đặng Tiểu Nhân chợt nổi tánh trẻ con, rẽ vào theo con đường nhỏ. Chàng dùng đủ mọi cách cũng không thể bắt nó lạc bước đi vào đó. Chàng đành bất lực, không biết làm sao hơn bèn nói:

- Thật quái lạ...

Mai Đông Ni mỉm cười:

- Kỳ thực chẳng có gì là quái lạ cả. Họ đã huấn luyện con lừa rất hay, chúng nó chỉ thuận theo đại lộ mà đi lên Đỉnh Phong Sơn. Người có muốn rẽ qua con đường nhỏ ấy cũng không được. Khi vừa tới chân núi Đỉnh Phong Sơn này, con lừa lập tức dừng lại. Lão chủ cho thuê liền dắt nó đi uống nước ăn cỏ đến lúc đi về người ta tất nhiên phải bỏ ra một số tiền thuê nó tiếp. Một khi về đến cửa Tây trạch, nó sẽ không chịu đi nữa, một bước cũng không nhúc nhích. Lúc đó, lão chủ lại ra dắt nó về. Không tin, người cứ thử lại xem.

Đặng Tiểu Nhân không khỏi lấy làm kinh ngạc. Hai người vẫn cưỡi lừa lên trước. Người đi đường càng lúc càng thưa dần. Đặng Tiểu Nhân không ngừng đưa mắt liếc nhìn Mai Đông Ni rồi đột nhiên nháy mắt một cái, cười hì hì không dứt.

Mai Đông Ni trợn mắt ngạc nhiên hỏi:

- Người cười cái gì?

Đặng Tiểu Nhân tinh quái liếc nhìn nàng cười nói:

- Người coi cái bộ dạng của chúng mình giống cái gì nào?

Mai Đông Ni thừa biết chàng sẽ nói ra những lời không hay ho cho lắm. Nhất định sẽ là những câu chọc ghẹo mình nên cố ý trầm sắc mặt, lạnh lùng bảo:

- Không biết. Người nói đi.

Đặng Tiểu Nhân vừa lấy tay vuốt ngực vừa lắc đầu cười nói:

- Sợ lắm, ta không nói ra thì hay hơn.

Đặng Tiểu Nhân giật mạnh dây cương, thúc lừa phóng nhanh, không buồn để ý đến nàng.

Chàng càng không nói Mai Đông Ni càng muốn biết. Nhìn theo sau lưng của chàng, nàng tức rằng không cần được chàng một cái, vừa hận đến mức muốn tát cho chàng một cái cho bõ ghét. Nhưng không cách nào chạy vượt lên trước được nên đành phải xuống nước nói giọng năn nỉ:

- Người nói đi. Ta không trách người đâu!

Đặng Tiểu Nhân tinh nghịch ghé sát vào tai nàng nói nhỏ:

- Người xem chúng ta có giống như đôi vợ chồng trẻ đi về nhà mẹ không?

Khuôn mặt trắng như ngọc chợt đỏ bừng lên, tay nắm lại thành quyền giơ lên làm cho Đặng Tiểu Nhân sợ mất vía, vội vàng thúc lừa chạy lẹ, Mai Đông Ni đuổi theo không kịp bèn nói với theo, giọng có vẻ trách móc nũng nịu:

- Đồ khỉ, người xấu lắm, cứ nói bậy không à!

Hai người cứ chọc qua chọc lại nói nói cười cười. Chốc chốc lại vang lên những tiếng cười trong trẻo tinh nghịch của đôi trai tài gái sắc này.

Trời đã dần về trưa.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni đã tới dưới chân núi Diệu Phong Sơn. Quả nhiên không sai, hai con lừa đen đã dừng lại không chịu bước tới trước nữa.

Trên núi Diệu Phong xây dựng vô số đền chùa, miếu mạo. Cái lớn thì hùng vĩ tráng lệ, cái nhỏ thì chạm trổ công phu đẹp đẽ, mỗi nơi một vẻ, đua nhau khoe sắc.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni đi bộ lên núi đến lưng chừng núi thì ngồi nghỉ chân tại Chính Giác tự, mua cơm chay ăn. Sau đó cứ men theo sơn đạo mà leo đến tận đỉnh núi.

Bỗng nhiên...

Một vị lão tăng đã đứng ngay trước mặt, hai tay chấp lại, miệng niệm Phật hiệu rồi cúi mình về phía hai người thi lễ.

Mai Đông Ni vội vàng chấp hai tay lại, cúi mình đáp lễ, miệng cũng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Thần sắc nàng cực kỳ nghiêm trang, thái độ vô cùng kính cẩn.

Lão tăng đã đi xa dần, Đặng Tiểu Nhân mới nhìn nàng rồi hỏi:

- Người tin Phật?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng thở dài vừa đi vừa nói với chàng:

- Người ta trong lúc bàng hoàng sợ hãi thì sẽ tin...

Mai Đông Ni nhìn Đặng Tiểu Nhân trong ánh mắt lộ ra một tia nhìn kỳ lạ. Nàng lặng im hồi lâu rồi nói tiếp:

- Trước đây hầu như mỗi ngày ta đều lên Diệu Phong Sơn này để lễ Phật.

Đặng Tiểu Nhân là người vô cùng thông minh há lại chẳng hiểu được ẩn ý trong những lời nói của nàng sao? Cho nên vừa nghe thấy vậy trong lòng chàng cực kỳ xúc động nên mặt nói với Mai Đông Ni:

- Đông Đông, người yên tâm. Về sau ta sẽ không làm cho người phải bàng hoàng sợ hãi đâu.

Mai Đông Ni ngược đôi mắt lấp lánh nhìn Đặng Tiểu Nhân đăm đăm không chớp. Trong khóe mắt xinh đẹp trong như mặt nước hồ thu bỗng ngân ngấn những giọt lệ.

Đây hoàn toàn không phải là những giọt nước mắt khổ đau mà chính là những giọt lệ sung sướng, rồi nàng cất giọng run run:

- Nhân Nhân, người... người đối xử với ta thật là tốt.

Từ khuôn mặt của nàng, cử chỉ của nàng cho đến ánh mắt long lanh ngấn lệ cũng toát ra một vẻ ôn nhu ngay cả thanh âm mà nàng phát ra cũng hàm chứa một sự nhu mì dịu dàng khó tả, không thể nói lên bằng lời.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nhìn Mai Đông Ni trong lòng cực kỳ kinh ngạc và còn cảm thấy quái lạ nữa. Bởi vì chàng không ngờ rằng chỉ qua một đêm mà nàng đã thay đổi nhiều đến như vậy, tựa như đã lột xác biến thành một con người hoàn toàn khác.

Hai người say sưa nhìn nhau hồi lâu trong im lặng, nhưng tâm hồn họ càng lúc càng xích lại gần nhau hơn. Thật là lúc này không có lời nói nào có thể diễn tả cho xiết.

Một lúc sau, Mai Đông Ni mới cười lên vui vẻ, rủ Đặng Tiểu Nhân:

- Nhân Nhân, chúng mình cùng đi xem thác nước nhé?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu cười bảo:

- Ừ.

Hai người tiếp tục trèo lên đỉnh núi. Đường đi vô cùng tĩnh lặng, người leo lên càng lúc càng hiếm thấy hơn. Nàng cứ im lặng đi sát bên người Đặng Tiểu Nhân, nụ cười hạnh phúc làm nổi bật lên khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của nàng. Thỉnh thoảng nàng lại đưa mắt liếc nhẹ sang bên cạnh. Trong ánh mắt chất chứa bao nhiêu lời yêu thương mà lời nói không thể nào biểu lộ ra được.

Đặng Tiểu Nhân cũng không nói được câu nào. Chàng cúi đầu xuống nhìn vào những dấu chân của chính mình rồi lại nhìn vào những vệt bùn đất bám trên mặt sơn thạch. Xa xa là những cọng cỏ non xanh mướt, lòng vẫn chưa hết bồi hồi ngạc nhiên pha lẫn sung sướng trước những đổi thay đột ngột của người bạn đồng hành xinh đẹp đang đi bên cạnh. Họ cứ tự nhiên đi gần vào chỗ tận cùng của khu rừng già dày đặc.

Chỗ này có một cái hồ nước tự nhiên do thác nước từ trên đỉnh núi chảy xuống nhập vào trong hồ. Do sức nước quá mạnh làm cho những giọt nước bắn ra tung tóe khắp nơi tạo

thành một bức màn sương mờ bao phủ xung quanh, gặp lúc những tia nắng mặt trời chiếu xuống khiến cho bức màn sương trở nên long lánh tựa như chiếc cầu vồng ngũ sắc, vô cùng đẹp đẽ. Đứng xa nhìn trông giống như bông lai tiền cảnh hiện ra giữa nhân gian.

Phía trong hồ những đóa sen màu tím hồng nở rộ rải đều khắp mặt hồ, men theo bờ có mấy cây cổ thụ tán lá rậm rạp không rõ tên. Dưới bóng cây râm mát có để một vài hòn thạch đăng thiên nhiên làm chỗ nghỉ cho người du ngoạn lên đây ngắm cảnh.

Đặng Tiểu Nhân nhìn thấy những giọt mồ hôi rịn ra nơi sống mũi, trên trán của Mai Đông Ni, chàng liền mỉm cười cất tiếng nói với nàng:

- Đông Đông, ta mệt rồi. Chúng mình hãy ngồi xuống đây nghỉ chân một chút đã.

Tình yêu không cần dùng lời lẽ để nói mà phải cần dùng tâm ý để hiểu ra thôi.

Mai Đông Ni cảm kích nhìn Đặng Tiểu Nhân. Nàng biết rằng chàng tuy nói rằng rất mệt nhưng kỳ thực là vì lo lắng cho nàng nên nàng gật đầu mỉm cười dịu dàng ngồi xuống bên cạnh Đặng Tiểu Nhân.

Phía trước mặt hai người có một dòng suối rộng chừng mấy trượng, nước suối cứ chảy quanh co uốn lượn xuống dưới chân núi. Phía dưới có những tảng đá nhô lên chắn đi khiến cho dòng nước đang chảy bị chặn lại đột ngột liền văng lên những giọt nước bắn ra chung quanh, tiếng chảy róc rách nghe êm tai vô cùng.

Đặng Tiểu Nhân chợt nảy ra một ý, cười nói với nàng:

- Đông Đông, chúng mình cùng chơi trò chạy đua, được không?

Mai Đông Ni đưa mắt nhìn chàng rồi hỏi:

- Đua cái gì?

Đặng Tiểu Nhân chạy đến hái hai bông hoa, đưa cho Mai Đông Ni một cái sau đó nhẹ nhàng tung mình chạy đến bên bờ suối rồi nói lớn:

- Ta đếm một hai ba xong chúng mình cùng thả nó xuống nước để nó theo dòng nước chảy xuống, còn chúng mình chạy đuổi theo sau. Hoa của ai xuống dưới chân núi trước thì người đó thắng được không?

Mai Đông Ni tựa như trẻ con, vỗ tay reo vui rồi nói:

- Hay, hay lắm. Chuẩn bị một, hai, ba.

Hai người đồng thời thả bông hoa rơi vào dòng suối. Dòng nước liền cuốn phăng bông hoa trôi xuống cực kỳ nhanh lẹ, trong nháy mắt đã ra tít ngoài xa.

Hai người cùng cất tiếng cười vui vẻ, để một hơi chân khí đồng thời tung mình chạy theo bông hoa đang trôi nhanh.

Bông hoa của Đặng Tiểu Nhân lướt đi thật nhanh, không bao lâu đã vượt xa cánh hoa của Mai Đông Ni. Thấy vậy nàng luống cuống giậm chân liên hồi, miệng la lên như thúc hối bông hoa trôi mau.

Đặng Tiểu Nhân đang lúc cao hứng, lòng hả hê đắc ý. Chợt bông hoa của chàng bị rơi vào xoáy nước, nó cứ quay tròn tại chỗ, lúc chìm lúc nổi không thể nào thoát ra được.

Trong phút chốc bông hoa của Mai Đông Ni đã vượt lên phía trước. Nàng thấy Đặng Tiểu Nhân đang lo lắng trông thật buồn cười. Nàng càng làm bộ, nháy mắt trêu tức chàng:

- Tục ngữ có câu "Trời thì cũng có lúc nổi gió bão chứ". Chỉ trách là các hạ đắc ý quá sớm. Tạm biệt nhé, ta đi trước đây.

Mai Đông Ni vừa nói xong lại quay người nhìn mặt chọc tức chàng rồi mới tung mình phóng đi đuổi theo bông hoa đang trôi nổi theo dòng nước.

Đặng Tiểu Nhân khom lưng nhìn theo bông hoa của mình đang chìm nổi trong vũng nước xoáy trong lòng thẳm nhủ:

- Ta đếm một, hai, ba nếu như bông hoa này không thoát khỏi nơi đó, ta dứt khoát phải lên đi hái một bông khác dù sao thì hoa đâu có đánh dấu mà sợ. Ai mà có thể phân biệt được cơ chứ?

Chàng tuy thông minh thật nhưng Mai Đông Ni tinh ma không kém, tựa như nàng đã đoán trước được tâm sự của chàng nên vừa chạy nàng vừa quay đầu lại nhìn chàng không cho Đặng Tiểu Nhân có cơ hội hạ thủ.

Đặng Tiểu Nhân bực tức giậm chân than trời rủa thầm trong bụng:

- Con a đầu quỷ quái này, ngươi cũng thông minh đáng sợ đấy chứ.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên trở mặt kinh ngạc chỉ thấy bông hoa đang xoay tròn trong xoáy nước đột ngột chìm xuống mất tích, lúc nổi lại lên trên mặt nước thì đã cách xa chỗ cũ ngoài mấy trượng.

Đặng Tiểu Nhân vui mừng ra mặt rồi co chân đuổi theo.

Bỗng nhiên...

Một tiếng la thất thanh vang tới rồi nghe giọng nói buồn rầu chán nản của nàng:

- Hồng rồi, ông trời ơi hãy cứu giúp ta một phen...

Phút chốc Đặng Tiểu Nhân đã lại vượt qua Mai Đông Ni. Chàng quay người liếc nàng một cái, chỉ thấy bông hoa của nàng đã lao như điên cuồng xuống chân núi.

Phía dưới chân núi thỉnh thoảng lại vang lên những thanh âm của hai người. Những tiếng cười vui vẻ những tiếng la kinh ngạc xen lẫn tiếng thở dài lẫn tiếng mắng yêu.

Những du khách trên núi đứng xa xa nhìn đôi trai gái đẹp như kim đồng ngọc nữ giáng thế dường như họ cũng vui lây với niềm vui vô hạn của hai người.

Thời gian cạn một chén trà trôi qua, Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni cơ hồ xuống đến chân núi cùng một lúc. Mai Đông Ni thừa dịp chàng không chú ý liền phất tay ném một viên sỏi nhỏ xuống mặt nước. Hòn sỏi liền bay vút đến trúng ngay vào giữa bông hoa của Đặng Tiểu Nhân.

Nàng đã sử dụng lực đạo ném hòn đá một cách vừa vặn khéo léo khiến cho những người xung quanh trầm trồ khen ngợi bởi vì nếu không đúng lúc thì bông hoa sẽ lướt qua mà không hề hấn gì, còn nếu dùng lực quá mạnh thì nó sẽ bị nát vụn tã ra thành từng cánh.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Bông hoa của Đặng Tiểu Nhân đang trôi đã bị hòn sỏi nhỏ chạm nhẹ vào khiến nó quay tròn tại chỗ. Trong thoáng chốc, bông hoa của Mai Đông Ni đã vượt lên trước. Thế là phần thắng thuộc về Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhân cố ý thở dài, tiếp đó cất tiếng hỏi nàng:

- Ai thua đây?

Mai Đông Ni lớn tiếng đáp:

- Người thua chứ ai.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười cãi lại:

- Ta nói người thua rồi.

Mai Đông Ni bực tức giậm chân không chịu:

- Người muốn chơi ăn gian sao?

Đặng Tiểu Nhân đưa ngón tay lên má mình lêu lêu chọc tức Mai Đông Ni rồi nhìn nàng cười ha hả bảo:

- Người chơi xấu giở trò ăn gian chính là người đó. Người ném đá cản hoa phạm luật chơi cho nên thắng cuộc là ta mới phải chứ?

Mai Đông Ni nghe vậy chột đồ mặt, xấu hổ, cúi đầu xuống rồi mỉm cười thẹn thùng nhưng vẫn bước bình đến cùng dứt khoát không chịu thua nên bảo chàng:

- Coi như là không phân thắng bại. Chúng mình chơi lại một lần nữa nhé.

Mai Đông Ni không đợi Đặng Tiểu Nhân đồng ý, cầm đầu co giò bỏ chạy. Đặng Tiểu Nhân bị cái dáng vẻ tinh nghịch ngây thơ của nàng làm cho lòng chàng cũng cảm thấy vui vẻ, thế là chàng cũng im lặng co cẳng phóng theo sau Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhân thấy nàng không trở về theo đường cũ mà cứ chạy miết vào rừng trong lòng không khỏi cảm thấy quái lạ vội lên tiếng hỏi:

- Đông Đông, ngươi định chạy đi đâu vậy?

Mai Đông Ni không quay đầu lại, cứ vừa chạy vừa nói:

- Kể như ngươi thắng đi. Không nói nữa, ta đưa ngươi đến gặp sư phụ ta đây.

Đặng Tiểu Nhân vội chạy lên trước. Phía sau họ chợt vọng đến một tiếng thở dài nhẹ nhưng hai người đều không nghe thấy.

- o O o -